

je nejpodstatnější jeho účel, to jest těžba dříví. V rámci lesního hospodářství má zajisté místo i pěstování lesní sadby, a mohou tedy a zpravidla bývají i lesní školky součástí hospodaření v lesích. Avšak právě proto, že vstupují do rámce lesního hospodaření jen jako jeho součástka, nemohou býti uznány za hospodářství lesní, když jsou pěstovány o sobě, mimo les a mimo rámec hospodářství lesního.

Sluší proto dáti za pravdu stížnostem, že neprávem uznán byl st-l povinným platiti zaměstnavatelské příspěvky jen proto, že síly jím zaměstnané zaměstnány jsou při lesním hospodářství.

Proto jsou nař. rozhodnutí, i když nepojímají se slovně, nýbrž vykládají se tak, že odepřela st-li osvobození od placení příspěvků proto, poněvadž zaměstnanci st-lovi zaměstnání jsou v lesním hospodářství, v rozporu se zákonem a musila býti zrušena dle § 7 zák. o ss.

Otázkou, zda i tehdy, nejde-li o hospodářství lesní, je st-l k placení příspěvku onoho povinen, poněvadž snad chybí důvod pro osvobození od příspěvku, úřad žal. se vůbec neobíral, vycházeje z mylného názoru právního, že podnik st-lův je podnik lesního hospodářství resp. že platiti je příspěvek onen proto, poněvadž podnik st-lův slouží lesnímu hospodářství, kteréžto podniky povinnost příspěvková stíhá. Proto nemohl ani nss těmito dalšími, úřadem neřešenými otázkami se zabývat.

Č. 2148.

Zajištění bytu pro státního zaměstnance: Kdy lze mluvit o výpovědi podle § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb.?

Řízení před nss-em: Když žal. úřad nepředloží správní spisy ani nezaujme stanovisko k údajům stížnosti, vychází nss z předpokladu, že údaje ty odpovídají obsahu správních spisů.

(Nález ze dne 27. března 1923 č. 4976).

Prejudikatura: Boh. 1762 adm.

Věc: Štěpán H. v B. proti rozhodnutí zemské správy politické v Praze o zajištění bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím ze dne 25. listopadu 1922 zajistila zemská správa politická v Praze podle zák. ze dne 11. července 1922 č. 225 Sb. k žádosti ředitelství státních drah v Hradci Králové v domě st-lově v — byt, obývaný v den vyhlášení uvedeného zákona železničním zaměstnancem inž. Janem M., jenž se uprázdnil tím, že zaměstnanec ten byl služebně přeložen do jiné obce. V rozhodnutí dále uvedeno, že předběžným řízením bylo zjištěno, že st-li výpověď dosud dána nebyla, že st-l výpověď obdrží v únorovém termínu 1923, tak že zajištění bytu působí od 1. května 1923.

Námítka st-lova, že obdržel výpověď nájemcem již v srpnu 1922, nebyla vzata v úvahu, ježto dopis inž. M. ze dne 12. srpna 1922 nelze pokládati za výpověď, neboť byl pouhým oznámením nastávajícího přeložení a dotazem, zda by st-l svolil k pronajetí bytu určitým osobám jiným. Výpovědi nemohl býti i proto, ježto se nájemce proti takovému výkladu dopisu ohradil.

Žal. úřad ani na zvláštní výzvu nepředložil správních spisů ani nijak nezaujal stanoviska k údajům ve stížnosti obsaženým, nss musil tedy vycházeti z předpokladů, že údaje stížnosti, jejíž obsah byl žal. úřadu sdělen a nebyl jím popřen, odpovídají obsahu správních spisů a musil svému rozhodnutí za základ položití jednak obsah nař. rozhodnutí stranou předloženého jednak stížnost s přílohami.

Stížnost tvrdí, že nař. rozhodnutí odporuje zákonu, ježto na dopis dosavadního nájemce ze dne 12. srpna 1922 nelze pozíratí jinak než na výpověď a st-l výpověď tu přijal dávno před tím, než obdržel zajišťovací výměr.

Nss shledal námitku důvodnou:

Dopisem ze dne 12. června 1922, k poštovní dopravě odevzdaným dne 12. srpna 1922, oznámil nájemce inž. M. st-li, že byl přeložen služebně do H. K., že tam odjede začátkem měsíce září 1922 a že si byt, který dosud obýval, ponechá nadále — svolí-li st-l — jeho sestra, aby st-l tedy byt převedl na její jméno; vzhledem k tomu, že ona nemůže celý byt využítkovati, že slíbil nájemce část bytu inž. H. a že žádá o odpověď, zda hodlá st-l jeho žádosti vyhověti.

Tímto dopisem — oznámiv ve lhůtě výpovědní st-li, že opouští následkem služebního přeložení v září 1922 byt — projevil inž. M. úmysl, že nehodlá sám setrvati v nájemním poměru, čehož je dalším důkazem, že v témže dopisu žádal, aby majitel domu přenechal byt, dosud jím užívaný osobě třetí, t. j., aby založen byl nájemní poměr mezi vlastníkem domu a osobou třetí.

§ 13 cit. zákona, jenž opravňuje úřady, aby byty obývané státními zaměstnanci a uprázdněné tím, že zaměstnanec byl služebně přeložen do jiné obce, zajistily státním zaměstnancům jiným, jež úřad označí, předpokládá, že vlastníku domu dodáno bylo rozhodnutí úřadu o zajištění bytu dříve, než obdržel výpověď z bytu.

Žal. úřad nepokládá dopis ze dne 12. srpna 1922 za výpověď, vycházel ze skutkového předpokladu, že podmínka, již stanoví cit. § 13 pro právní účinnost výroku zajišťujícího, v daném případě jest splněna. Toto skutkové zjištění odporuje však dle shora vyličeného stavu věci obsahu podání ze dne 12. srpna 1922.

Je-li však zmíněný přípis považovati za výpověď, jež byla majiteli domu dána a jím přijata dříve, než nabyl zákon ze dne 11. července 1922 č. 225 Sb. vůbec platnosti, odporuje nař. rozhodnutí zákonu a bylo je zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 2149.

Řízení před nss-em. — Policejní řízení trestní: Jest podstatnou vadou řízení, není-li ani z rozhodnutí ani ze spisů zřejmo, ve kterém konkrétním jednání spatřovaly úřady trestní nález vyslovivší skutkovou podstatu trestného činu, a brání-li nedostatek ten nss-u v posouzení důvodnosti stížnosti.

(Nález ze dne 27. března 1923 č. 5110).